

Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
48000 Koprivnica - Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-369/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Koprivnici po sutkinji Sonji Gundić-Biškup kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Danijela Dukarića, OIB: 64691953731, iz Koprivnice, Križevačka 31 a, zastupanog po punomoćniku Zlatku Šimeku, odvjetniku iz Koprivnice, protiv tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3 a, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćniku Damiru Metelko, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne javne rasprave zaključene 10. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, na ročištu radi objave i uručenja presude, na temelju odredbi čl. 335. Zakona o parničnom postupku, dana 25. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se se ništetnim odredba čl. 2., i 7. Ugovora o kreditu broj 5103413870 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) ovjerenog kod javnog bilježnika Ljubice Papac iz Koprivnice dana 13. veljače 2007. za iznos kredita od 124,000,00 CHF, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke na dan korištenja kredita sklopljenog između tužitelja Danijela Dukarića, OIB: 64691953731, Koprivnica, Križevačka 31a i tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, u dijelu u kojem je ugovorena odredba iz čl. 1. i 7. Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, a navedena odredba ne proizvodi pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische bank d.d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, da isplati tužitelju Danijelu Dukariću, OIB: 64691953731, Koprivnica, Križevačka 31a, zakonsku zateznu kamatu po kamatnoj stopi od 15% godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po kamatnoj stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi od 12% godišnje, od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sukladno Zakonu o obveznim odnosima, od dospijeca svakog pojedinog iznosa, pa do 30. rujna 2015., i to kako slijedi na:

-iznos 0,69 € od 1. ožujka 2007.,
-iznos 2,75 € od 1. travnja 2007.,
-iznos 14,82 € od 1. veljače 2009.,
-iznos 22,39 € od 10. veljače 2009.,
-iznos 14,82 € od 1. ožujka 2009.,
-iznos 30,59 € od 10. ožujka 2009.,
-iznos 10,96 € od 1. travnja 2009.,
-iznos 20,23 € od 10. travnja 2009.,
-iznos 9,84 € od 1. svibnja 2009.,
-iznos 23,59 € od 11. svibnja 2009.,
-iznos 6,15 € od 1. lipnja 2009.,
-iznos 21,84 € od 10. lipnja 2009.,
-iznos 3,08 € od 1. srpnja 2009.,
-iznos 23,73 € od 6. srpnja 2009.,
-iznos 0,86 € od 1. kolovoza 2009.,
-iznos 23,35 € od 3. kolovoza 2009.,
-iznos 1,74 € od 21. kolovoza 2009.,
-iznos 27,57 € od 4. rujna 2009.,
-iznos 22,98 € od 5. listopada 2009.,
-iznos 5,26 € od 12. listopada 2009.,
-iznos 25,38 € od 1. studenog 2009.,
-iznos 28,54 € od 1. prosinca 2009.,
-iznos 2,71 € od 11. prosinca 2009.,
-iznos 29,85 € od 1. siječnja 2010.,
-iznos 6,70 € od 5. siječnja 2010.,
-iznos 43,32 € od 1. veljače 2010.,
-iznos 37,82 € od 1. ožujka 2010.,
-iznos 3,91 € od 5. ožujka 2010.,
-iznos 53,08 € od 1. travnja 2010.,
-iznos 50,62 € od 1. svibnja 2010.,
-iznos 53,32 € od 1. lipnja 2010.,
-iznos 83,53 € od 1. srpnja 2010.,
-iznos 76,85 € od 1. kolovoza 2010.,
-iznos 101,44 € od 1. rujna 2010.,
-iznos 89,24 € od 1. listopada 2010.,
-iznos 76,72 € od 1. studenog 2010.,
-iznos 107,36 € od 1. prosinca 2010.,
-iznos 122,99 € od 1. siječnja 2011.,
-iznos 111,29 € od 1. veljače 2011.,
-iznos 106,14 € od 1. ožujka 2011.,
-iznos 8,39 € od 4. ožujka 2011.,
-iznos 90,30 € od 1. travnja 2011.,
-iznos 13,87 € od 5. travnja 2011.,
-iznos 106,19 € od 1. svibnja 2011.,
-iznos 131,46 € od 1. lipnja 2011.,

-iznos 2,44 € od 6. lipnja 2011.,
-iznos 138,78 € od 1. srpnja 2011.,
-iznos 173,25 € od 1. kolovoza 2011.,
-iznos 143,69 € od 1. rujna 2011.,
-iznos 28,43 € od 5. rujna 2011.,
-iznos 109,65 € od 1. listopada 2011.,
-iznos 31,86 € od 5. listopada 2011.,
-iznos 136,40 € od 1. studenog 2011.,
-iznos 134,56 € od 1. prosinca 2011.,
-iznos 141,35 € od 1. siječnja 2012.,
-iznos 148,93 € od 1. veljače 2012.,
-iznos 147,96 € od 1. ožujka 2012.,
-iznos 1,15 € od 5. ožujka 2012.,
-iznos 144,37 € od 1. travnja 2012.,
-iznos 143,40 € od 1. svibnja 2012.,
-iznos 2,54 € od 4. svibnja 2012.,
-iznos 143,43 € od 1. lipnja 2012.,
-iznos 5,43 € od 5. lipnja 2012.,
-iznos 138,60 € od 1. srpnja 2012.,
-iznos 7,41 € od 6. srpnja 2012.,
-iznos 146,28 € od 1. kolovoza 2012.,
-iznos 143,62 € od 1. rujna 2012.,
-iznos 138,33 € od 1. listopada 2012.,
-iznos 144,41 € od 1. studenog 2012.,
-iznos 144,17 € od 1. prosinca 2012.,
-iznos 1,92 € od 5. prosinca 2012.,
-iznos 146,28 € od 1. siječnja 2013.,
-iznos 135,65 € od 1. veljače 2013.,
-iznos 1,84 € od 5. veljače 2013.,
-iznos 138,45 € od 1. ožujka 2013.,
-iznos 4,64 € od 5. ožujka 2013.,
-iznos 137,21 € od 1. travnja 2013.,
-iznos 7,59 € od 5. travnja 2013.,
-iznos 133,06 € od 1. svibnja 2013.,
-iznos 8,24 € od 3. svibnja 2013.,
-iznos 131,74 € od 1. lipnja 2013.,
-iznos 127,98 € od 1. srpnja 2013.,
-iznos 130,55 € od 1. kolovoza 2013.,
-iznos 2,08 € od 6. kolovoza 2013.,
-iznos 135,91 € od 1. rujna 2013.,
-iznos 144,16 € od 1. listopada 2013.,
-iznos 139,62 € od 1. studenog 2013.,
-iznos 141,65 € od 1. prosinca 2013.,
-iznos 143,31 € od 1. siječnja 2014.,
-iznos 129,20 € od 1. veljače 2014.,

-iznos 132,13 € od 1. ožujka 2014.,
-iznos 130,63 € od 1. travnja 2014.,
-iznos 127,70 € od 1. svibnja 2014.,
-iznos 126,37 € od 1. lipnja 2014.,
-iznos 126,96 € od 1. srpnja 2014.,
-iznos 130,64 € od 1. kolovoza 2014.,
-iznos 134,41 € od 1. rujna 2014.,
-iznos 134,07 € od 1. listopada 2014.,
-iznos 135,96 € od 1. studenog 2014.,
-iznos 138,68 € od 1. prosinca 2014.,
-iznos 137,57 € od 1. siječnja 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. veljače 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. veljače 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. veljače 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. ožujka 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. travnja 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. svibnja 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. lipnja 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. srpnja 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. kolovoza 2015.,
-iznos 139,11 € od 1. rujna 2015., sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu glavnog potraživanja u iznosu od 9.763,00 €, kao i isplatu zakonske zatezne kamate na pojedine novčane iznose navedene u točki II. izreke presude za vrijeme od 1. listopada 2015., pa do isplate.

IV. Utvrđuje se da ne postoji novčana tražbina tuženika prema tužitelju s osnove potplaćenih i povlaštenih anuiteta uslijed ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli u iznosu od 89,35 € zajedno sa potraživanim zakonskim zateznim kamatama na taj iznos, te se odbija prigovor tuženika radi prijeboja kao neosnovan.

V. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermarkische bank d.d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, da isplati tužitelju Danijelu Dukariću, OIB: 64691953731, Koprivnica, Križevačka 31a, trošak parničnog postupka u iznosu od 2.597,04 € (slovima: dvijetisućpetstodevedesetsedameurairčetiricenta) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 25. kolovoza 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 6. lipnja 2023. protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

1.1. U tužbi tužitelj navodi da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor (dalje u tekstu: Banka) zaključili dana 13. veljače 2007. Ugovor o kreditu broj: 5103413870 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu) ovjerenog kod javnog bilježnika Ljubice Papac iz Koprivnice, za iznos kredita od 124,000,00 CHF, po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke na dan korištenja kredita. Kredit je bio s rokom otplate na 360 mjeseci od prijenosa kredita u otplatu. s namjenom kupnje stambenog objekta koji nije isplaćen u cijelosti.

1.2. Ugovor iz točke 1. ove tužbe je zaključen sa tzv. čvrstom valutnom klauzulom u švicarskim francima, a tužitelj je u dobroj vjeri i s povjerenjem u stručnjaka-Banku pristupio zaključenju ugovora, koji je bio tipski ugovor tuženika, te tužitelj nije imao utjecaja na sastavljanje sadržaja ugovora niti je sudjelovao u kreiranju sadržaja pojedinih ugovornih odredbi. Tužitelju je ponuđen ugovor koji mu je prikazan kao najpovoljniji za njega i njegove potrebe, te nije bio upozoren niti upoznat na bilo koji mogući s rizicima vezanja glavnice kredita za valutu švicarski franak na način da je rizik promjene u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na valutu euro kao i to da je rast tečaja švicarskog franka bio gotovo potpuno izvjestan. Tužitelj nije inzistirao na kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima (CHF).

1.3. Iz samog ugovora o kreditu razvidno je da se tuženik-Banka tužitelju obvezuje staviti na raspolaganje novčani iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti u CHF. Dakle, uopće nije bilo potrebe da ugovor tužitelja i tuženika bude vezan uz valutnu klauzulu i to uz valutu švicarski franak. Tuženik-Banka prije i u vrijeme zaključenja ugovora nije informirala tužitelja o općem riziku vezanom uz valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, te o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu uvođenja Eurozone gotovo potpuno izvjestan, te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule.

1.4. Takva odredba Ugovora o kreditu iz točke 1. tužbe je utvrđena nepoštenom i ništetnom jer prije sklapanja i u vrijeme sklapanja istog ugovora o kreditu, tuženik kao trgovac nije tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu.

1.5. Navedeno je potvrdio i Ustavni sud u svojoj odluci, poslovni broj: U-III-2521/2015, kao i u Rješenju, poslovni broj: U-I-3685/2015, te je temeljem navedenih tumačenja Ustavnog suda donijeta i odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 14. lipnja 2018. poslovni broj: PŽ-6632/2017-10, kojom je potvrđena Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu od 4. srpnja 2013., poslovni broj P-1401/12, u dijelu u kojem je između ostalog utvrđeno da su u tom predmetu tužene banke, uključujući i ovdje tuženika, u razdoblju od 1. siječnja

2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time svi odnosni tuženici postupili suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), dalje u tekstu: ZZZP 03), te da su svi tuženici, uključujući i ovdje tuženika u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženici kao trgovci s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa su time tuženici (uključujući i ovdje tuženika), u razdoblju od 10. rujna 2003. postupali suprotno odredbama tada važećeg ZZZP 3 03 i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZZP 07 i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (točka 1.-8. izreke), tako da je sud naložio svim tuženicima, uključujući i ovdje tuženika, da prekinu s gore opisanim postupanjem te je svim tuženicima naložio da u roku od 60 dana ponude potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda (točka 9. izreke), zabranio tuženicima takvo ili slično postupanje ubuduće (točka 10. izreke). Tužitelj smatra da su uglavci ugovora o primjeni valutne klauzule u švicarskom franku bili protivni važećim propisima, te da su odredbe bile nepoštene, a posljedica nepoštenih ugovorenih odredbi je ništetnost tih ugovornih odredbi. Sud je u donošenju odluke o pojedinačnim pravima tužitelja vezan za zauzete stavove sudova koji su sudili u postupcima radi zaštite kolektivnih prava i interesa, sukladno čl. 502c ZPP-a. Europski sud za ljudska prava ima ustaljenu praksu glede primjene Direktive 93/13 o nepoštenim odredbama potrošačkih ugovora, a ista je direktno implementirana u pravni sustav RH, pa je time i direktno primjenjiva.

1.6. Tužitelj i tuženik zaključili su Aneks br. 1 Ugovora o kreditu temeljem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju NN 102/2015, kojim je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

1.7. Budući je tuženik bio dužan postupiti prema zakonskoj obvezi izradio je izračun konverzije te je umjesto obračuna u kunskoj protuvrijednosti CHF kredit nadalje pretvoren u kredit prema kunskoj protuvrijednosti EUR-a. Međutim, tužitelj smatra da time nije došlo do potpune restitucije i da ima pravo tražiti unatoč konverziji povrat pretplaćenih iznosa mjesečnih rata koje je tuženik samovoljno podizao. Obračunavajući anuitete prema valuti CHF i sukladno odlukama banke, uz redovnu tužiteljevu otplatu kredita proizlazi da je tuženik od tužitelja primio znatno veći iznos od onog na koji je imao pravo, uvažavajući okolnosti da su plaćanja vršena temeljem ništetnih i nepoštenih ugovornih odredbi, a kako je to prethodno opisano pod točkom II. tužbe, pa je tuženik sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima, dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi Ugovora, a u svezi i sa čl. 1111., čl. 1115. i čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima.

1.8. Stoga tužitelja postavljenim tužbenim zahtjevom predlaže donošenje presude kojom će se utvrditi ništetnim odredba Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu u CHF, te se nalaže tuženiku da tužitelju isplati preplaćene iznose zbog promjene tečaja CHF u ukupnom iznosu od 9.763,00 € sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog iznosa, pa do isplate, kako je to navedeno u tužbi.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda, te ističe prigovor zastare potraživanja tužitelja. Prema stavu tuženika na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok, imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi odredbe čl. 230. Zakona o obveznim odnosima (dalje u tekstu: ZOO). Odredbom čl. 118. ZPP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Dakle, zakonodavac je tu jasno predvidio da se u postupcima koje potrošači osobno pokrenu radi o postupcima o naknadi štete, pa se u tom smislu ima primijeniti trogodišnji zastarni rok propisan odredbama ZOO-a. Stoga, tuženik ističe da ZPP jasno određuje pravni osnov tužbenih zahtjeva za isplatu, koje bi potrošači kao tužitelji s osnove presude donesene u kolektivnom sporu isticali protiv tuženika u pojedinačnim sporovima, a to je naknada štete koja bi potrošačima bila prouzročena kroz primjenu nepoštenih ugovornih odredbi. Stoga, tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari.

2.1. Odredba čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003, dalje u tekstu: ZPP) određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u s u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je

tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse.

2.2. Tuženik ističe kako je izračun konverzije predmetnog kredita s valutnom klauzulom u CHF izvršio sukladno kogentnim zakonskim odredbama sadržanim u čl. 19. c. ZIDZPK/15, te izradio kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji je u skladu s odredbama iz čl. 19. d. ZIDZPK/15 učinio dostupnim tužitelju. Cilj ZIDZPK/15 je bio osigurati redovitu otplatu kreditnih zaduženja dužnika, u iznosu i pod uvjetima koji dužnika ne dovode u neravnotež i dužnički ovisan položaj u odnosu na vjerovnika, pri tome se vodeći načelom kojim se osigurava ravnotež, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u valuti EUR.

2.3. Dana 17. rujna 2019. objavljena je Odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. rujna 2019., posl.br. Rev 2221/18, a kojom odlukom je potvrđena odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. u dijelu kojim se utvrđuje da su Banke (pa tako i tuženik) povrijedile kolektivne interese potrošača ugovarajući valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Tuženik prije svega ističe da smatra da su obje gore navedene odluke nepravilne i nezakonite. I sam VTS navodi kako njegovi zaključci u postupku kolektivne zaštite nisu primjenjivi na pojedinačne postupke, budući da je on samo ocjenjivao okolnosti koje su postojale u tzv. predugovornoj fazi (reklame i oglasi), a ne u fazi pojedinačnih pregovora i kako se, stoga, u pojedinačnim postupcima moraju uzeti u obzir informacije koje su potrošačima bile na raspolaganju prije, prilikom i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

2.4. U odnosu na informiranost tužitelja i postupanje tuženika u fazi pregovora tuženik ističe kako su tužitelju bile dostupne sve informacije prije, prilikom i za vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu na takav način da je mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak. Tuženik je prvenstveno u reklamnom materijalu kao i oglasima isticao da svako kreditno zaduživanje, bez obzira na valutnu klauzulu predstavlja određeni rizik kojega korisnik kredita mora biti svjestan. Tuženik nadalje napominje kako su potrošačima pa tako i tužiteljici prilikom savjetovanja u bankama predočavani i uručivani obrasci u kojima se decidirano pojašnjava pojam valutne klauzule, te promjena tečajeva stranih valuta za koje je vezana valutna klauzula (npr EUR, CHF ili USD) koja utječe na promjenu iznosa povrata kredita (glavnica, kamate, naknada...) u kunama.

2.5. Slijedom svega navedenog tuženik smatra da se ne može smatrati da bi odredbe Ugovora kojima bi glavnica kredita vezana uz valutu CHF bile nepoštene jer sukladno pravilima pravne logistike i duhu zaštite potrošača ista ne predstavlja nerazumnu odredbu. Ista je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužiteljici kao prosječno opreznom i pažljivom potrošaču nije moglo ostati nepoznati da je tečaj kune u odnosu na CHF podložan promjenama. Stoga predlaže da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti kao neosnovan.

3. U odnosu na prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda, ovaj sud je pravomoćnim rješenjem broj P-369/2023-9 od 27. siječnja 2025. odbio predmetni prigovor kao neosnovan.
4. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica izvedeni su dokazi čitanjem Ugovora o kreditu, Aneksa ugovora o kreditu (listovi 62-68), dokumentacije priložene uz tužbu (listovi 8-129), pregleda prometa po kreditu, dokumentacije tuženika (listovi 157-323), nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka Slađane Srnec od 18. studenog 2025., pisana očitovanja vještaka od 7. veljače 2026., te od 21. ožujka 2026. Tužitelj je saslušan kao stranka u svrhu dokazivanja.
5. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 84/2008, 96/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022 i 155/2023; - dalje u tekstu: ZPP), te je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.
6. Primjenom pravila o teretu dokazivanja u smislu čl. 7. i čl. 219. st. 1. ZPP-a, sud u postupku može utvrđivati samo one činjenice koje su stranke predložile tijekom postupka, te izvoditi samo one dokaze koje su stranke predložile tijekom postupka.
7. Podneskom od 10. lipnja 2026. tužitelj je po primitku nalaza i mišljenja vještaka za računovodstvo i financije Slađana Srnec sredio tužbeni zahtjev iz tužbe na način da je precizirao, odnosno izmijenio točku II. tužbenog zahtjeva iz tužbe, a koja se odnosi na isplatu i to na način da potražuje novčani iznos od 8.997,82 € zbog promjene tečaja CHF, odnosno primjene valutne klauzule. Na navedeni način tužitelj je povukao tužbu za iznos od 765,18 €, međutim kako se tuženik na ročištu održanom dana 10. lipnja 2026. protivio djelomičnom povlačenju tužbe u navedenom iznosu tužbenog zahtjeva, do povlačenja tužbe nije došlo, a temeljem odredbe čl. 193. st. 2. ZPP-a, to je sud odlučivao o prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu u iznosu od 9.763,00 €.
8. Nesporno je da je tužitelj dana 13. veljače 2007. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103413870, u iznosu od 124.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju Banke tuženika na dan puštanja kredita u tečaj. Rok otplate kredita određen je 360 mjeseci od prijenosa kredita u otplatu.
9. Nesporno je da su tužitelj i tuženik dana 15. veljače 2016. zaključili Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103413870, kojim su temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/2015) ugovorili konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.
10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao u Koprivnici, u poslovnici Erste banke, u veljači mjesecu 2007. Namjena kredita bila je kupnja stana, a radi se o stanu u kojem i danas živi sam. Ovaj stan bio je njegova prva nekretnina i kupljen je radi njegovog stambenog zbrinjavanja. Navodi da je prije sklapanja Ugovora o kreditu bio štediša u

Zagrebačkoj banci, a upravo radi zaključenja ovog ugovora, otvorio je račun u banci tuženika. Navodi da je dobio informaciju da je najpovoljniji kredit u CHF i u odnosu na kamatu i u odnosu na uvjete osiguranja kredita koji su odgovarali njegovim materijalnim mogućnostima, jer je sam tek neko vrijeme radio. U banci tuženika navedeni kredit preporučen mu je kao najpovoljniji. Navodi da je potpisao unaprijed tekst ugovora o kreditu i nije imao nikakve mogućnosti pregovaranja o uvjetima kredita. Navodi da u banci nije upozoren na značenje pojma valutne klauzule i na posljedice promjenjive kamatne stope. Ugovor o kreditu je pročitao, a pošto je po zanimanju informatičar, to je sam uočio one odredbe koje su mu bile bitne, a to su ukupni iznos kredita, broj rata i uvjeti hipoteke. Ti uvjeti koji su bili u ugovoru prilikom sklapanja ugovora odgovarali su njegovim materijalnim mogućnostima. U međuvremenu došlo je do povišenja rata, tako da su one umjesto prvotnih 3.000,00 kn mjesečno doseglye iznos od 4.000,00 kn mjesečno, što mu je otežalo materijalnu situaciju i ispalo je da je, otplaćujući kredit, bio sve više dužan, umjesto da su mu obveze bile sve manje, a što bi bilo i logično. Navodi da mu je banka ponudila konverziju kredita u EUR, a što je i prihvatio. Navodi da u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije bio vlasnik obrta, niti trgovačkog društva, a tri godine po sklapanju ugovora postao je suvlasnik poduzeća Inducta d.o.o.

11. U pravomoćnim presudama donesenim u parničnom postupku radi zaštite kolektivnih prava potrošača koji je vođen kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012, (presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.,) i revizijske odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/2014-2 9. travnja 2015., te poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., izraženo je pravno shvaćanje da su ugovorne odredbe ugovora o kreditu sklopljenim između tuženih banaka i potrošača u CHF uz ugovorenu valutnu klauzulu, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nerazumljive i nepoštene, a sve sukladno odredbama čl. 81., 82. i 90., Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03 - dalje: ZZP/03), a od 7. kolovoza 2007. sukladno odredbama članaka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09 - dalje: ZZP/07), te da se prema odredbi članka 502. c ZPP fizičke ili pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502. a st. 1. tog zakona, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni interesi i prava osoba koje je tužiteljica ovlaštena štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se te osobe na njih pozvati. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuju ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, što znači da pozivom na odredbu čl. 502.c ZPP ta shvaćanja imaju direktan učinak i na ovaj konkretan slučaj. I prema odluci Vrhovnog suda RH Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

12. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, pa do 6. kolovoza 2007. bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003, dalje ZZP/03) koji je također sadržavao odredbe o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima. Tako je odredbom čl. 81. st. 2. i 3. ZZP/03 bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u odnosima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice ako potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

13. Cijeneći provedene dokaze, a posebice iskaza tužitelja kojem sud poklanja vjeru, sud zaključuje da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor koji predstavlja potrošački ugovor jer korisnik kredita nije bio obrtnik, niti trgovac pojedinac, već fizička osoba koja ne obavlja registriranu djelatnost, a radi se o kreditu podignutom za potrebe stambenog zbrinjavanja tužitelja. Stoga tužitelj ima status potrošača, u smislu odredbe članka 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, dok je tuženik taj pravni posao sklopio kao Banka u čiji redovni predmet poslovanja ulazi odobravanje kredita, slijedom čega je isti u Ugovoru imao ulogu trgovca.

14. Slijedom navedenog proizlazi da je tužitelj imao status potrošača, a tuženik je raspolagao informacijama i mogućim rizicima o kojima je trebao informirati tužitelja sve kako bi mu bilo omogućeno da procjeni je li predloženi Ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama i financijskoj situaciji, što je tuženik u obvezi prema Zakonu o kreditnim institucijama. Međutim, sud smatra da tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije raspolagao sa svim informacijama koje su bile potrebne kako bi donio informiranu odluku jer su odredbe Ugovora kojima je ugovorena valutna klauzula pisane na obrascu koji je unaprijed pripremljen i na koje tužitelj nije mogao imati utjecaja, pa su stoga ništetne. Stoga je odlučeno na način naveden u točki I. izreke presude.

15. Između stranaka sporno je, a vezano uz prigovor tuženika, je li nakon sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, kojim je ugovorena konverzija, osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu potraživanja zasnovanog na nepoštenim i ništetnim odredbama temeljnog Ugovora o kreditu.

16. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju/15 donesen je jer je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znate neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom, što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom

klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

17. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe.

18. Sukladno navedenom, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

19. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14 na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:

1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača,
2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu,
3. pravo na pravnu zaštitu potrošača,
4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača,
5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa i
6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

20. Učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Zaključenjem Aneksa Ugovora o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena je ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c

st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona, te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

21. Prihvatanjem konverzije i sklapanjem Aneksa Ugovora o kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK tužitelj je restituiran s osnova nepoštenih ugovornih odredaba iz Ugovora o kreditu i to na način da ga iste ne obvezuju jer su zamijenjene valjanim odredbama o ispunjenju obveze uz valutnu klauzulu u EUR, kao i time što je sve plaćeno, iskorišteno u njegovu korist, na način da je uzeto u ispunjenje obveze ugovorene valjanim Aneksom Ugovora o kreditu (restitucijsko pravo je de facto konzumirano). Utuženi iznos više nije u imovini tuženice bez pravne osnove, nego je u imovini tuženice temeljem ispunjenja obveze tužitelja koja proizlazi iz valjane pravne osnove, radi čega nisu ispunjene pretpostavke za isplatu temeljem stečenog bez osnove iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a. Stoga je sud odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja u iznosu glavnog potraživanja od 9.763,00 €, na način naveden u točki III. izreke presude.

22. Prema izraženom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u Odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

23. Slijedom navedenog, tužitelju pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu, pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja, a koje mu pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15.

24. Sud je na okolnost više preplaćenih iznosa s osnova promjene mjesečnih anuiteta zbog ugovorene valutne klauzule u CHF, proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo i financije Slađani Srnec, mag.oec., koja u svom nalazu i mišljenju navodi da je temeljem Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103413870, koji je zaključen 13. veljače 2007., tužitelj podigao kredit u iznosu od 124.000,00 CHF kao stambeni kredit po srednjem tečaju Banke na dan plaćanja, sa promjenjivom kamatnom stopom po Odluci Banke od 4,40%. Datum isplate kredita je 21.

veljače 2007. za koji se veže početni tečaj, a uzet je iz Oplatnog plana. Aneksom broj 1 Ugovora o kreditu, isti je konvertiran u EUR dana 30. rujna 2019., te je u konverziji na dan 30. rujna 2015. utvrđena preplata u iznosu od 2.054,02 HRK, odnosno 272,62 € po fiksnom tečaju konverzije, dok neto preplata tečaja iznosi 8.997,82 €. Zatezna kamata na pozitivne tečajne razlike iznosi 3.088,46 €, dok su negativne tečajne razlike -269,14 €. Konverzija je prema nalazu vještaka ispravno provedena u skladu sa ZIDZPK/15. Nakon prijetoja preplate iz konverzije sa zateznom kamatom obračunom na preplatu tečaja do 30. rujna 2015. preostaje 2.546,70 € zatezne kamate.

25. Na pisani nalaz i mišljenje vještaka, prigovore su podnijeli tužitelj i tuženik, te se vještak pisanim putem očitovao po njihovim prigovorima podnescima od 7. veljače 2026. i 21. ožujka 2026., a koja očitovanja vještaka su i tužitelj i tuženik prihvatili, odnosno tuženik je iskazao da ne prigovara matematičkom izračunu vještaka, nego i dalje prigovara pravnoj ocjeni spora, ali niti od jedna stranaka nije tražila usmeno saslušanje vještaka na ročištu. Stoga sud nalaz i mišljenje vještaka, te pisana očitovanja vještaka po prigovorima stranka prihvaća u cijelosti jer su sačinjena po stručnoj osobi na temelju svih dostupnih podataka o predmetnom kreditu.

26. Prihvaćajući nalaz i mišljenje vještaka sud je temeljem čl. 111. i čl. 115. ZOO-a dosudio tužitelju zateznu kamatu na preplaćene iznose temeljem nepoštenim i ništetnih odredbi Ugovora o kreditu za vrijeme od sklapanja Ugovora o kreditu, pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, tj. do 30. rujna 2015., a kako je to navedeno postavljenim tužbenim zahtjevom i sukladno pisanom nalazu i mišljenju vještaka prema Tabeli 7 pisanog nalaza i mišljenja. Stoga je odlučeno na način naveden u točki II. izreke presude, dok je u preostalom dijelu za vrijeme od 1. listopada, pa do isplate, kako je to zatraženo tužbenim zahtjevom tužbeni zahtjev odbijen, na način naveden u točki III. izreke presude.

27. O prigovoru zastare glavnog potraživanja sud nije odlučivao, s obzirom da je odbio tužbeni zahtjev za isplatu glavnog potraživanja iznosa od 9.763,00 €, zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita. U odnosu na prigovor zastare zatezne kamate, prigovor tuženika nije osnovan jer trogodišnji zastarni rok počinje teći pravomoćnošću ove odluke, što znači da isti nije niti počeo teći.

28. Isto tako, kako je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu glavnog potraživanja, prigovor radi prijetoja potraživanja tuženika nije osnovan, s obzirom da isti nije istaknut kao samostalni tužbeni zahtjev, nego je vezan uz usvajanje tužbenog zahtjeva tužitelja o glavnoj stvari, s obzirom da se potraživanje tuženika prebija s potraživanjem tužitelja. Stoga je odlučeno na način naveden u točki IV. izreke presude.

29. Obje stranke zatražile su naknadu parničnih troškova.

30. Odlučujući o troškovima postupka ovaj sud donio je odluku da je tuženik u obvezi tužitelju naknaditi parnični trošak u cijelosti temeljem čl. 154. st. 5. ZPP-a. Tužitelj je s

postavljenim tužbenim zahtjevom djelomično uspio u sporu na način da je usvojen tužbeni zahtjev u odnosu na ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli, dok je u odnosu na tužbeni zahtjev za isplatu odbijen u odnosu na isplatu s osnova glavnog potraživanja temeljem ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, a djelomično je usvojen tužbeni zahtjev za plaćanje zatezne kamate. Tuženik je odbijen s prigovorom radi prebijanja. Međutim, pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije kredita podložno je tumačenju sudova iz razloga što u trenutku podnošenja tužbe nije postojala ustaljena i jedinstvena sudska praksa u vezi tog pravnog pitanja. Stoga je zaključak suda da tužba s restitucijskim zahtjevom za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je konvertiran u skladu s odredbama ZID ZPK očito nije bila neosnovana niti lišena svakog izgleda za uspjeh, pa da u konkretnoj situaciji bi obvezivanjem na plaćanje troškova postupka tužitelju bio nametnut znatan financijski teret koji nije spojiv s pravom na pristup sudu kao sastavnicom ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje. Pri tome treba uzeti u obzir i Presudu suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 u točki V. izreke, a koja odluka suda Europske unije obvezuje sud da u sporovima gdje je tužitelj potrošač, kao u konkretnom slučaju, tužitelju kao potrošaču u cijelosti pripadne naknada parničnog troška, čak neovisno o uspjehu stranaka u sporu. Ovo stoga što su odredbe Direktive 93/13 obvezujuće i za hrvatski sud i po svojoj pravnoj snazi su izvan domaćeg prava, te bi u suprotnom potrošaču, tj. tužitelju nastala prepreka koja bi ga mogla odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvoran sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba, kako je određeno Direktivom 93/13. Stoga je sud temeljem članka 154. st. 5. ZPP-a, dosudio trošak tužitelju u cijelosti.

31. Trošak tužitelja utvrđen je prema vrijednosti predmeta spora i troškovniku predanom u spis, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023) i odnosi se na nagradu punomoćnika odvjetnika za sastav tužbe u iznosu od 200,00 € (Tbr. 7.1. OT), trošak sastava podnesaka od 4. prosinca 2023., 17. prosinca 2025. i 10. lipnja 2026., za svaki iznos od 200,00 € (Tbr. 8.1. OT), trošak zastupanja na ročištima 17. siječnja 2024., 7. svibnja 2025., 27. siječnja 2026. i 10. lipnja 2026., za svako iznos od 200,00 € (Tbr. 9.1. OT), te pristup na ročište za objavu i uručenje presude u iznosu od 100,00 €, uvećano za trošak PDV-a u iznosu od 425,00 €, trošak nagrade knjigovodstveno-financijskog vještaka radi provođenja vještačenja u iznosu od 400,00 €, te pristojbe na tužbu u iznosu od 72,04 €, s obzirom da je istu tužitelj platio u vrijeme dok je bila propisana pristojbena obveza, odnosno sveukupno iznos od 2.597,04 €. Sud nije priznao tužitelju trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 72,04 € jer plaćanje navedene pristojbe ne podliježe pristojbenoj obvezi u ovakvoj vrsti spora (čl. 11. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama "Narodne novine" broj 118/2018 i 51/2023.). Isto tako, sud nije priznao tužitelju trošak preliminarne financijskog vještačenja u iznosu od 125,00 € jer se ne radi o trošku koji je bio neophodan za vođenje parnice, s obzirom da je sud u ovom postupku provodio financijsko vještačenje.

Poslovni broj: P-369/2023-35

32. Slijedom navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

Koprivnica, 25. kolovoza 2026.

Sutkinja:
Sonja Gundić-Biškup

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Dostaviti:

1. Odvjetnik Zlatko Šimek, Koprivnica
2. Odvjetnik Damir Metelko, Zagreb

Broj zapisa: **9-3088c-2246b**

Kontrolni broj: **042f7-512d4-3bbb9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.